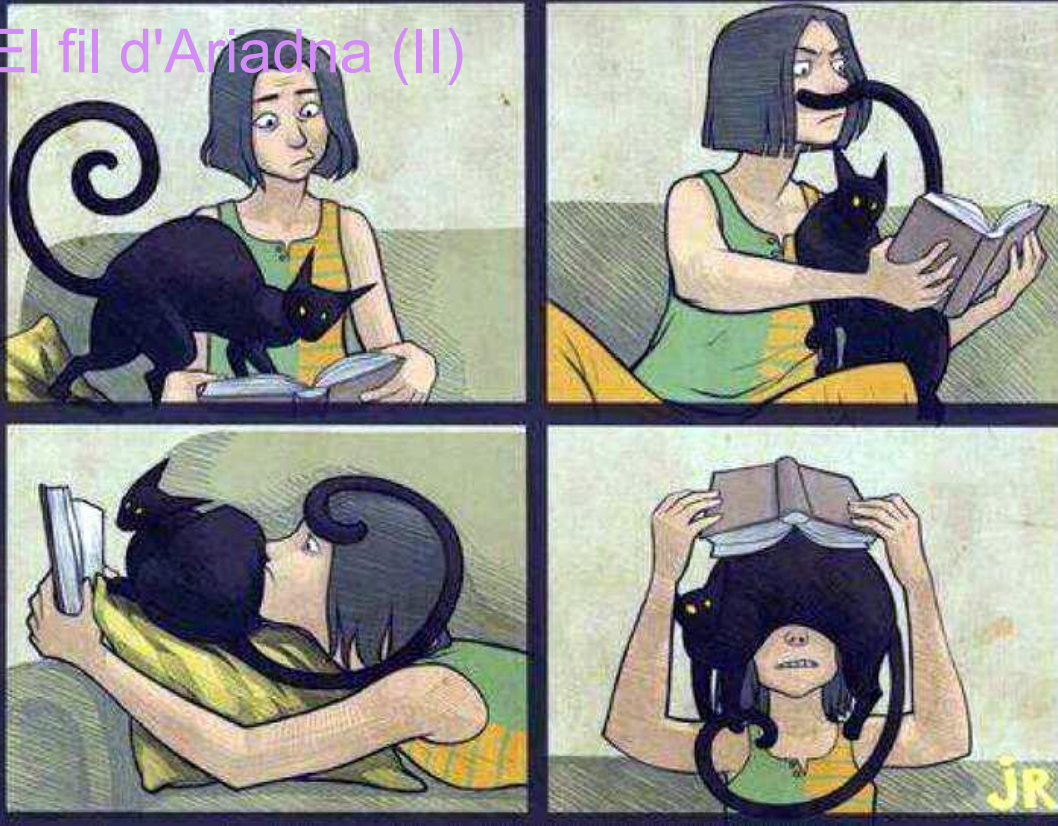

El fil d'Ariadna (II)

El fil d'Ariadna (II), un laberint de somnis per a lletraferits de tota mena

dissabte, 2 d'abril de 2016

Neu, óssos blancs i alguns homes més valents que els altres, de Mònica Batet

Quan hom acaba la lectura d'una novel·la com *Neu, óssos blancs i alguns homes més valents que els altres*, de Mònica Batet, queda en un agradable estat de gràcia i beatitud. I no perquè el text sigui plaent i beatífic, no, que el llibre és dur i sense gaires concessions, sinó perquè hom torna a reconciliar-se amb la literatura, amb l'escriptura, amb la constatació (massa escassa actualment enmig de la voràgine de tanta gent que escriu -i publica!- sense tenir-ne ni idea) que el talent encara existeix. Que encara sorgeixen veus singulars i valentes que fan de la unió de les paraules un art amb majúscules.

Mònica Batet ja ens va deixar astorats amb la seva anterior novel·la, *No et miris el Riu*, una ficció ambigua i boirosa, que ratllava el fantàstic, i que personalment em va semblar lliure i agosarada. Ara, amb aquesta seva *neu* i els seus *óssos blancs* i els seus *homes més valents que els altres* ho ha tornat a fer. Ha tornat a deixar-nos astorats i a demostrar que tenim una escriptora en llengua catalana d'altíssim nivell, una autora que de cap manera podem deixar de llegir.

Cercar en aquest blog

 Cerca

La titular del bloc és...

Dibuixos: Ramon Esterri. Lema: Jordi de Manuel

No explicaré res de la trama, que també estem en uns temps d'indesitjables *spoilers*. Haureu de descobrir-la vosaltres mateixos. Però ja us avanço que funciona mitjançant un crescendo espectacular, des d'un inici suau i un pèl desconcertant a un colofó perfecte, en una estructura on tot acaba lligant de manera gairebé miraculosa. Batet ens ofereix de nou una novel·la incerta i bromosa, que traeix la influència dels grans autors centreeuropeus del segle XX. La mateixa autora agraeix en la darrera pàgina (i cito textualment): *A Stefan Zweig per la descoberta, a Serguei Dovlàtov per l'estructura.*

La novel·la és un enorme exercici metaliterari, una exaltació sense pal·liatius de la lectura, l'escriptura, les biblioteques, la literatura. Aquesta és una obra per a lletraferits, sens cap mena de dubte. L'acció es desenvolupa en un lloc innominat, un país molt fred de l'est d'Europa, on hi ha instaurat un règim polític dictatorial. Els llibres, com sempre, es troben en el punt de mira dels tirans. Les paraules resulten terriblement perilloses. Batet eleva un cant decidit i ferm envers el valor de la imaginació, de la llibertat creativa, de l'originalitat, de la ficció. En aquest sentit, la novel·la interactua amb tota la literatura que, anteriorment, ha tractat la censura, la crema de llibres, la destrucció de la lletra impresa. Tanmateix, Batet no es conforma amb llançar-nos aquest missatge i també s'atreveix, com qui no vol la cosa, a fer uns tempteigs de teoria literària:

En aquells moments estava parlant de les qualitats del conte. Era mentida que fos un gènere menor. Des del seu punt de vista, era molt més difícil escriure un bon conte que una bona novel·la. El conte exigia una concentració absoluta en el plantejament de la història. S'havien de mesurar les paraules i els personatges. S'havia d'aconseguir que el final revoltés la persona que se l'havia llegit i allò no era en cap cas una tasca fàcil. S'havia teoritzat molt sobre la novel·la i molt poc sobre el conte. De fet, fins que no havien arribat aquells nois semblava com si la narració curta només fos el joc al qual calia jugar per arribar al gènere important, que era la novel·la (pàg. 136).

M'agrada moltíssim que els personatges de la novel·la no tinguin noms. Aquest fet contribueix a dotar-la de l'aire misteriós i ambigu que l'autora pretén. La veu narrativa, en primera persona, pertany a una nena a la qual veiem fer-se gran i que va descobrint, des d'una ingenuïtat brutal i feridora, la duresa del món. Una nena que només podrà sobreviure gràcies a la seva imaginació. La imaginació assumeix, per tant, el rol de salvadora, de lenitiu, de para-xocs davant d'una realitat extremadament dolorosa. La novel·la s'inscriu en el conjunt d'obres literàries, d'àmplia tradició, que utilitzen el motiu del viatge iniciàtic, en aquest cas un viatge interior, per explicar el pas de la infantesa a l'edat adulta. Una edat adulta que portarà de bracet la veritat, una veritat gairebé impossible de suportar.

La prosa de Mònica Batet és una prosa de tall clàssic, elegant i neta. Un estil entenedor, brillant en la seva senzillesa, que fa refulgir la llengua catalana com una pedra preciosa.

No enganyo ningú amb aquesta ressenya. Al meu entendre, Mònica Batet és una de les autores més intel·ligents, perspicaces i valentes que conec. La felicito obertament, sense fissures. Gràcies per escriure, Mònica, moltes gràcies.

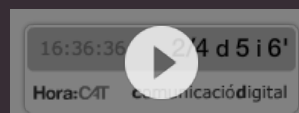
Un laberint de somnis per a lletraferits de tota mena

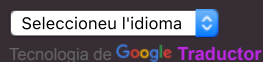
Lletraferit...

Quina hora és?

Traducció:

ELS MEUS BLOCS:

[A L'OMBRA DEL CRIM](#)

[EL FIL D'ARIADNA \(ANTIC\)](#)

[EL RACÓ DE L'ANNA](#)

Seguidors